



Köszöntés

Krisztus Urunk azt mondta tanítványainak, hogy „*tanúim lesztek...*” (ApCsel 1,8). Másutt, Máté evangéliumának végén a missziói parancsban arról beszél, hogy az Ő tanítványainak van feladata: el kell menni és tanítvánnyá kell tenni „minden népet” (Mt 28,18-20). Keresztyénnek lenni felelősség!

Hiszen e sokszor nehéz, de mindenképpen áldott feladatunk végzése közben nekünk is meg kell maradnunk tanítványoknak! Jézus Krisztus tanítványainak, akiken látszik, hogy Kicsoda életük Ura, hogy kinek az uralma alatt élnek.

Jézus azt mondta az övéinek, hogy erőt kapnak és az Ő tanúi lesznek, amikor eljön hozzájuk a Szentlélek. Tanúi lesznek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt, még a föld végső határáig is! Az otthon és a szomszédok földjén, de az idegenben, sőt, az ellenséges vidéken is Jézus tanúi lesznek a Szentlélek által. Ennek valóságtartalmát értették meg az első pünkösdön (ApCsel 2,1-13) és az azutáni események alkalmával ők maguk is, de az Apostolok Cselekedeteinek olvasása során ezt érthetjük meg mi is.

Krisztus Urunk ma is hív bennünket: tanúvá hív, s ez a tanúság, amely tanítványság is egyben – keresztyén életprogram. Adja az ÚR, hogy Lelke által mi magunk is az Ő dicsőségére szolgálhasunk!

Ezekkel a sorokkal kívánunk áldott pünkösdöt a Szigetek Olvasói számára.

Füstös Gábor és Sárközi Gergely Antal
szerkesztők

Tartalom



Igei üzenet

mennybemenetel 2

pünkösd 3

Szentháromság 4

Imádság..... 5

Hitünk tételei..... 6

Könyvajánló..... 7

Bizonyságtétel 9

Pannonia Reformata..... 11

Kreatív..... 12



Te ismered az utat?

Textus: „*Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem! Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. Ahova pedig én megyek, oda tudjátok az utat. Tamás erre így szólt hozzá: Uram, nem tudjuk, hova mégy: honnan tudnánk akkor az utat? Jézus így válaszolt: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam.*” (Jn 14,1-6)

Hogyan juthatok be a mennyek országába? – Ezt a kérdést meglepően sokszor teszik fel az emberek, az egészen vulgáris kifejezésektől a szépen szofisztikált mondatokig egyaránt. De a lényeg minden esetben ez: ha az Urunk mennybe ment, hogyan követhetjük Őt oda? Hogyan lehet Isten Országába bejutni?

A válasz természetesen a felolvasott Igében rejtőzik, Jézus Krisztus megmondta: Ő az út, amin keresztül oda lehet jutni. A földi és mennyei világ között Krisztus a kapcsolat, hiszen a keresztfán Ő szerzett engesztelést a világ számára. Meghalt értünk, feltámadt értünk, és felment értünk a mennyekbe. Bárki, aki engedi, hogy Isten felismertesse vele ezt az egyszerű igazságot, és elfogadja Urának, személyes Megváltójának a feltámadt Krisztust, az rá lép Isten országába vezető

keskeny útra. Azonban ezzel csak rákanyarodik a keskeny útra, nem ér oda rögtön. Krisztus követése nem egy négysávos autópálya, ahol aszfaltozott úton lehet száguldozni a mennyek felé. Ehelyett inkább egy keskeny kis út, ahol lassan, a mindennapok tempójában lehet haladni az örök életbe. Életünk minden napján, amit Isten kimér számunkra elköltözésünk pillanatáig, követni kell Krisztust. Azt a Krisztust, aki által keresztre feszítették a régi énünk, és vele együtt feltámad az új emberünk. Csak ez a feltámadt új ember járhat a keskeny ösvényen, és csak a keskeny úton járó ember kap helyet a mennyekben. A mi Urunk ugyanis azért ment fel 40 nappal feltámadása után, foglalta el az Őt megillető trónt, hogy helyet készítsen Isten országában. Felment a mennybe, és eljön majd, hogy maga mellé vegyen bennünket. A keskeny út pedig, amin haladnunk kell, maga Krisztus, aki vérével megvált és Lelkével megigazít. Hiszen bűnös test és vér nem örökölheti Isten országát, csak a megváltott és megigazított krisztusi új ember. Így jut hát be az ember a mennyekbe: Krisztus által.

A keresztyén ember számára tehát Krisztus mennybemenetele ünnepnap, mert ígéretünk van rá, hogy aki mindvégig kitart az Ő követésében, az fog üdvözülni, és Királyságának polgára lehet végül.

Ámen.

Marton Krisztián
segédlelkész, Győr-Sabadhegy



Felruházva mennyei erővel

Textus: ApCsel 2

Azt követően, hogy Jézus megszületik és gyermekként megjelenik a templomban, a Szentírás nem tudósít bennünket azokról az évekről, amelyek fellépését megelőzték. Csak azt tudjuk, hogy szülei minden évben elmentek Jeruzsálembe a páska ünnepére. Ezután nem olvasunk róla semmit. Több évtized eltelik, mire olvasunk megkereszteléséről, arról, hogy járta az országot, hogy voltak hívei, tanítványai, hogy egyikük elárulta, hogy szenvedett Poncius Pilátus ideje alatt, keresztre feszítették, meghalt és feltámadott. Tudunk arról is, hogy egyik tanítványa kételkedett a feltámadása valóságában. Olvasunk arról, hogy megjelent tanítványai számára, látták, amint felemeltetett a mennybe.

Ezután mintha minden megszűnt volna. Csend van. Mintha a mester magukra hagyta volna a tanítványait, azokat, akik szemtanúi voltak annak a gyűlöletnek, ami Jézus keresztre feszítésekor a zsidók körében jelen volt. Őket is körülvette az a tömeg, amely az ártatlan megbüntetését és a gaztevő szabadon bocsátását követelte. Úgy tűnhetett a tanítványok számára, hogy az emberi hatalmak, a politikai erők legyőzték az igazságot. Mintha az emberi gyűlölet, az Istenellenes erők erősebbek, hatalmasabbak lettek volna. Pedig nem így volt, és azóta sincs így.

Az idősebbek talán még emlékeznek arra, amit úgy hívtunk az 50-es években, hogy csengőfrász. Csak nehogy megszólal-

jon a csengő hajnalban, mert az veszélyt jelent. A tanítványok is hasonlóan éreztek. Féltek: mi lesz velünk? Bezárkózva, félve várták a következményeket. Ebben a félelemmel teli helyzetben hirtelen, figyelmeztetés nélkül Jézus beleszólt életükbe. Elküldte számukra Szentlelkét, akit Atyja ígért. A tanítványok felbátorodva, felruházva mennyei erővel, bizakodva érezték, hogy Jézus nem hagyta el őket, hanem Szentlelkét elküldve felhatalmazta őket az evangélium hirdetésére. A félelem eltűnt, kiléptek a világba, tudva azt, hogy az az erő, amit kaptak, számon tudja kérni a Római Birodalmat, minden emberi nagyhatalmat. Tudták, hogy az evangélium hirdetése továbbra is veszéllyel fog járni, egyes tanítványoknak az életébe fog kerülni, mégis szembe mertek szállni az egész pogány világgal. Ez volt a keresztyénység születése. Erre az új valóságra épült fel a keresztyén világ, a mi világunk. Ma, Pünkösdkor így gondoljunk vissza az első Pünkösdre, így adjunk hálát Isten megváltó művéért, aminek részeként elküldte hozzánk az Ő Szentlelkét. Nyissuk meg a szívünket a Szentlélek előtt, aki ma is szól hozzánk és hív bennünket, hogy szavainkkal és tetteinkkel, egész életünkkel hirdessük a mi Urunk evangéliumát. Ámen.

Balla Attila
ny. lelkipásztor,
lelkigondozó

Pápai Ref. Teol. Akadémia



Isten bölcsessége kikutathatatlan

Textus: „Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Mily megfoghatatlanok az ő ítéletei, és mily kikutathatatlanok az ő útjai! Mert «ki értette meg az Úr szándékát, vagy ki lett az ő tanácsadója? Vagy ki előlegezett neki, hogy vissza kellene fizetnie?» Bizony, őtőle, őáltala és őreá nézve van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.” (Róm 11,33–36)

Alapigénk szorosan kapcsolódik a Róm 11,25–32-höz, a kettőt együtt értelmezve ismerjük meg Pál apostol tanításainak lényegét, természetesen az egész levél kontextusában. Valószínű, hogy az apostol egyrészt azért írt a római gyülekezetnek, hogy bejelentse szándékát közelgő látogatását illetően, másrészt, hogy nyilvánvalóvá tegye, hogyan értelmezi az evangéliumot. Ezért a levél egyszerre tekinthető olyan iratnak, amely a szerző és a címzettek – akik között zsidókeresztyének is vannak – valós helyzetével, őket érintő kérdésekkel foglalkozik, és amely Pál néhány legjelentősebb tanításának az összefoglalása. Az apostol levelében, különösen is a Róm 9–11-ben lépésről lépésre, ószövetségi utalások segítségével vezet végig a címzetteket és az olvasókat az üdv történet legfontosabb kérdésein: élnek-e még Isten ígéretei, hogyan fognak azok beteljesülni, és mit jelent ez zsidókra és pogányokra nézve? Zsidóknak és pogányoknak egyaránt van tehát üzenete, egyszerre buzdítja és inti őket, amikor arról szól, hogy Izráel egy része hitetlen

volt, és elesésük üdvösség a népeknek, de ebből a pogánykeresztyének sem vonhatják le azt a következtetést, hogy nekik okuk lenne elbizakodni. Az apostol tanításai a levél egészében arról, hogy Isten mindenkit egybezárt az engedetlenségbe, hogy a hit általi megigazulás mindenkié, hogy mindenkin könyörüljön, olyan titkok, amelyek jól mutatják Isten felfoghatatlan bölcsességét. Pál buzdít, mert azt az örömhírt hirdeti, hogy még a pogányoknak is van idejük megismerni Isten szeretetét, azokat a hagyományokat, amelyek nagy tetteiről, Izráel életében véghez vitt szabadításairól szólnak, és van idejük megtérni. Ugyanakkor alázatra is tanít, mert szembeállítja az emberi bölcsességet a kikutathatatlan isteni bölcsességgel. Felhívja a gyülekezet figyelmét arra, hogy amennyiben annak pogánykeresztyén tagjai félreértelmezik az evangéliumot, Isten üdvtervét, és zsidókeresztyén testvéreiknél különbnek tartják magukat, akkor nem Isten szándéka szerint élnek. Pál hangsúlyozza egyrészt azt, hogy a megkeményedés a zsidók egy részére volt jellemző, másrészt, hogy ez éppen a nem zsidók számára adott lehetőséget, hogy megismerjék az evangéliumot. Mindezt az isteni titkot abban a hitben megerősödve adja tovább, hogy a zsidóságnak adott ígérek és ajándékok maradandóak. Hisz abban, hogy a megváltás lehetséges mind a zsidók, mind a népek teljes egésze számára. Isten várja a megtérő pogányokat is, de hűsége nem szűnt meg Izráellel szemben sem az

evangélium elutasítása ellenére sem. Ő szuverén Úr, aki megbocsáthat bűnös népének, de befogadhatja gyülekezetébe a megtérő pogányokat is. Ezt senki sem kérheti rajta számon, sőt, Isten népének is hálásnak kell lennie a megtérők miatt.

Nemcsak Pál korában volt aktuális kérdés az, hogyan viszonyulnak egymáshoz azok, akik már régóta hívők – akik megismerhették Isten kijelentéseit, azokat magukénak tudhatják –, és az újonnan hitre jutottak. Sem egyik, sem másik nem gondolhatja azt, hogy Isten ígéretei csak az övék. Nekünk is örülni kell annak, ha mások is megtérnek, legyünk eszközök ebben, hiszen mindannyian Isten kegyelméből lehetünk kiválasztottak, elhívottak, nem érdemből, és megigazulásunk is hit által lehetséges. Isten üdvterve az ember megváltását illetően olyan titok, amelynek

beteljesedését nem ismerhetjük, amelynek a részleteit maga az apostol sem ismerte, bár e titokba betekintést nyert. Ő is meghajlik Isten bölcsessége előtt, ezt jól mutatja igénk, amelyben így kiált fel: „Mily megfoghatatlanok az ő ítéletei, és mily kikutathatatlanok az ő útjai!” Isten bölcsessége hitvallásra indítja őt. Ma, Szentháromság vasárnapján, visszatekintve a mögöttünk lévő időkre, az ünnepekre, amelyeken Isten megváltó művéért adhatunk hálát, mi is valljuk meg őt Teremtőnknek, Szabadítónknak és Vigasztalónknak. Együtt örvendezzünk az apostol szavaival: „Bizony, őtőle, őáltala és őreá nézve van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.”

Dr. Balla Ibolya
rektorhelyettes, docens
Pápai Ref. Teol. Akadémia



Imádság

Mennyei Atyánk!

Neked zeng a hála és a dicséret pünkösöd napján! Hálát adunk, amiért Pártfogót küldtél nekünk, hogy nem hagysz minket magunkra. Köszönjük, hogy a nehéz időkben is megtartottál.

Légy azért mivelünk, szeretteinkkel, gyülekezeteinkkel, szent egyházzal, mindazokkal, akik ránk bízottak. Áraszd ki Szentlelked mireánk, ajándékozz meg

renddel, bölcsességgel, nyugalommal, átgondolt étellel; add, hogy neked szentelt életünk lehessen!

Légy jelen a világban! Adj enyhülést a szenvedőnek, gyógyulást a betegnek, békességet a menekülőnek.

Szent Fiadért kérünk, hallgass meg minket!

Ámen.

Németh Ábel III. évf. teológus
Pápai Ref. Teol. Akadémia

Óegyházi viták és hitvallásos tisztázódások a Szentlélek személyéről

Az első két évszázad keresztyén gyülekezetei a Szentlélek ajándékát minden napjukon, minden istentiszteletükön tapasztalták. A Szentlélek közvetítette Krisztus ismeretét, eszükbe juttatta prófétai ígét, megismertette, megértette a keresztyén élet útját. A gyülekezetben az igazság, szabadság és vigasztalás Lelkének jelenlétét élték át. Sok külső támadás miatt, misztikus és eretnek tanítások elterjedése okán ebben a korban a hit igaz ismerete lett a legfontosabb. Amikor a keresztyén hit tartalmát védelmezni kellett, a teológusok (Jusztinosz, Ireneus) a Szentlélek inspiráló és kijelentő hatalmát, bölcsességét tekintették a hitvédelem (apológia) alapjának. Mikor azt fogalmazták meg, hogy miben más egy keresztyén ember, azt kellett mondaniuk, abban hogy Lélek szerint él, Lélek szerint jár, mert a Lélek által újjáteremtett (Gal 5,25). Küzdeni kellett Montanosz követőivel, akik eksztázisban új és újabb kinyilatkoztatásokat mondtak, és a gnosztikusokkal is, akik magukat pneumatikoszoknak (lelki embereknek) tekintve mindenki mást lenéztek és kritizáltak. A második század teológusai már beszéltek arról, hogy a Szentlélek személy (Tertullianus), később arról is szóltak, hogy a Szentháromság személyei közül a Lélek szenteli meg a hívőket (Órigenész).

A Szentháromságról elindult nagy ókori vita a negyedik században kezdődött. Áriusz követői, az ariánusok, egyedül az Atyát tekintették önálló isteni személynek, a Fiút és a Szentlelket csak imádandónak, de istenségben nem egyenlőnek. Az ariánusok ellen megfogalmazott hitvallás, Jézus Krisztus és az Atya egylényegűségét magyarázta, de a Szentlélekről csak annyit mondott, hogy „és (hiszek) a Szentlélekben”. Ennek a hitvallásnak legnagyobb védelmezője Athanasziosz és a kappadókiai egyházatyák azt hangsúlyozták, hogy a Lélek elválasztandó a teremtmények világától, mert azonos, örökkévaló isteni lényege van az Atyával és a Fiúval. Tagadták, hogy csak eszköz vagy erőmegnyilvánulás Krisztus és az angyalok kezében. A Szentlélek az Atyától ered, de a Fiú kisugárzása. A Szentlélek jelen volt a teremtésben, jelen van a megvilágosításban és a megszentelésben. A Szentlélek nem teremtmény, ha az volna, akkor nem részesülhetnének általa az Istennel való közösségben. Nüsszai Gergely és Nazianzói Gergely teljes meggyőződéssel nevezte a Szentlelket az Atyával egylényegűnek, tehát Istennek. A Konstantinápolyi zsinat hitvallása (381) már egyértelműen beszélt arról, hogy az egyház egyeteme hisz a „Szent Lélekben, a megelevenítő Úrban, aki az Atyától származik, aki az Atyával és

a Fiúval együtt imádandó és együtt dicsérendő, aki szólott a próféták által”. A későbbi ökumenikus hitvallások is ezt a tanítást erősítették meg. A szentháromságtan precíz összefoglalását találjuk meg az úgynevezett Athanasziosz-féle hitvallásban, ahol a Szentlélekről ezt olvassuk: „A Szent Lélek az Atyától és a Fiútól van: nem lett, sem nem teremtetett, sem nem nemzett”. Örökkévaló ugyanúgy, ahogyan az Atya és Fiú.

A zsinatok végső megfogalmazásaira nagy hatással volt Augustinus (354-430). Nála a három személy lényegileg azonos, de kapcsolataiban (relatio) különböző. A Szentlélek az Atya és a Fiú ajándéka, de személy és nem kisebb az előbbieknél. Különleges ajándéka a caritas, az isteni szeretet, amely összekapcsolja Istent az emberrel és embert az embertársával. A nyugati egyházban már ebben az időben megfogalmazódott az is, hogy a Szentlélek az Atyától és a Fiútól származik. „Az Isten Lelke, az Atya és a Fiú ajándéka, a kettőt összekötő szeretetként az Atyától és a Fiútól származik”. Ezt a keleti keresztyénség nem fogadta és nem fogadja el, ők minden isteni eredetet az Atyára vezetnek vissza. Augustinus helyezett hangsúlyt

arra is, hogy a Szentlélek ajándékai mindig az egyházhoz kapcsolódnak. Az ő tanítása fejlődött tovább a középkorban, és az ő szentháromságtanát elevenítette fel a reformáció.

A reformáció hitvallásai kiemelik azt, hogy a Szentlélek valóságos és örök Isten az Atyával és a Fiúval. Ő munkálkodik az anyaszentegyházban, Krisztus jótéteményének részesévé tesz, vigasztal és velünk marad örökké. Általa értjük meg és dicsőítjük az Atyát és a Fiút. Maga a Lélek azonban titokzatos és rejtőzködő személy, akinek jelenlétét, munkájának hatását mégis naponta tapasztaljuk. Ajándékai, amelyek jelen vannak a gyülekezetekben, nem dicsekvésre, hanem hívő testvéreink épülésére adattak. A hívő keresztyén ember boldogan osztja meg a Lélek gyümölcsét, és reménységgel hirdeti az evangéliumot, „a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által” (Róm 5,5).

Dr. Németh Tamás
rektor, Pápai Ref. Teol. Akadémia

A cikk megjelent a Reformátusok Lapja egy korábbi számában. A közlés a Szerző engedélyével történt.



Wm. Paul Young: A Viskó

Immanuel Alapítvány, 2020

A Győr–Szabadhegyi gyülekezet házicsoport bibliaóráján kérdezték meg, hogy olvastam-e ezt a könyvet, amit a csoportból többen is elolvastak, illetve az ugyanezen a

néven futó filmet már látták. Akkor valaki gyorsan lecsapott erre a felkínált könyvre, de azután én is kölcsön kaptam a már szinte ronggyá olvasott példányt.

A könyv egy családapáról szól, akit gyermekkorában otthon bántalmaztak és most családot nevel. Van egy nagyon vallásos, hívő felesége, aki az Istent Papának nevezi – miközben neki az édesapjával annyira megromlott a kapcsolata, hogy lelépett otthonról. Természetesen ez a mély megsebzettség az oka a hitetlenségének, vajmi kevés Isten ismeretének, ezért beszélget vele Isten a maga szeretetéről oly meghitten a Viskóban. Ezért mutatkozik be neki nem atyai, hanem anyai szeretettel (néger nő formájában).

Érdekesen és a blaszfémia határát surlóan mutatja be Istent, de ha megértjük, hogy ennek az embernek az atya és így az Atya fogalom is terhes, tehát, ha ezen a problémán túllendülünk, akkor egy fantasztikus olvasmányban lesz részünk, tele rejtélyekkel, izgalommal, teológiai mély igazságokkal. (A legtöbb vitát az Istennek ilyen bemutatása okozza az olvasók között, úgy gondolom szándékosan provokatív jellegű.)

A könyv a The #1 New York Times bestseller több, mint 10 millió példányszámban eladott élelmesítő és magával ragadó regénye.

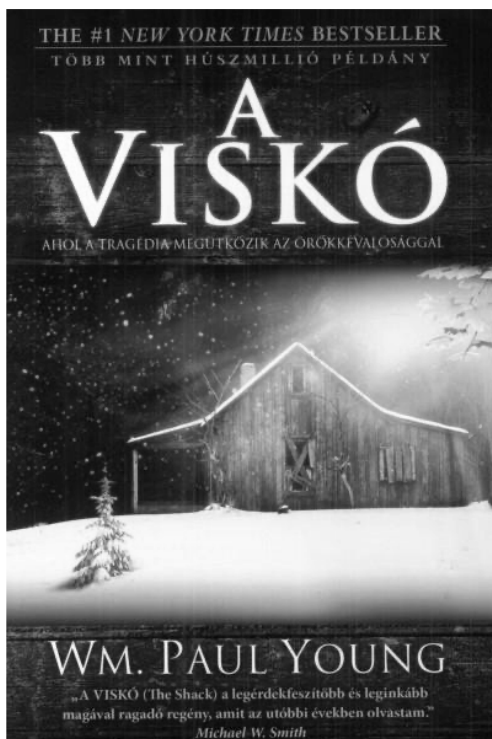
A Viskó a titkok, rejtélyek és az Istennel való találkozás, a megbocsátás, megbékélés helyszíne. Hogy útja során a balesetet szenvedő főhősünk a valóságban eljutott-e a Viskóig, azt a szerző, Wm. Paul Young az olvasókra bízta.

Mindannyiunk sebe az Istennel való találkozás után gyógyul.

Mélyen megütött és szíven talált az a mondat, mikor az Isten azt mondja, azért

teremtettelek, hogy szeressenek. Lelkészként pont arról szoktunk prédikálni, hogy te szeress. Ez ennek a fordítottja.

Mindnyájunknak vannak sebei, és mi magunk is okoztunk fájdalmat már másoknak. Van-e olyan ellenünk elkövetett bűn, amit nem tudunk feldolgozni? Meg kell bocsátanunk minden vétet? Akár még egy szeretett családtagunk (kislányunk) gyilkosának is adjunk bocsánatot? Mindnyájan meg kell vívjuk életünk során ezeket a kérdéseket, talán sokan haragot tartogatnak szívükben jogos, vagy jogosnak vélt sérelmeik miatt. Olyan is van, mikor saját magunkat hibáztatjuk valamiért – amiről egyébként nem is tehetünk. Haragszunk magunkra, és ez megromlja a kapcsolatainkat szeretteinkkel. Ezek a kérdések mindenkit érintenek. Nem



tarthatunk haragot örökké. A megbocsátás ereje és hatalma és az isteni szeretet sugárzik át a könyv lapjain. Aki elolvassa a könyvet, a történet egyre jobban kibontakozásával egyre mélyebb teológiai igazságokkal találja szemben magát. A szeretet mindent elfedez. Ezért azon se lepődünk meg, ha olvasás közben könnyeink potyogni fognak. Szeretetlen fonódik össze a kislány az édesapjával, a feleség az ő drága férjével, s főhősünk életének párja kimondja: hiszek neked. Talán a gyógy-szerek tették ilyen érzelgőssé, de erre a mondatra épp nagy szüksége volt.

A könyv néhány mondatával zárom ajánlásomat:

„A szabadság – a szeretetre épülő kapcsolaton belül – együtt jár a bizalommal és az engedelmisséggel.”

„A valóságnak egy nagyon kicsi és törekeny képe alapján próbálsz megtalálni annak a világnak az értelmét, amelyben élsz.”

„Az emberek nagyon gyakorlottak abban, hogy bizonyos dolgokat jónak, vagy rossznak nyilvánítsanak, anélkül, hogy igazán ismernék.”

„Bölcsesség nélkül a képzelet csupán egy könyörtelen hajcsár.”

Feledhetetlen élményekkel gazdagodsz, ha könyvet ragadsz és elolvasod.

Szeretettel ajánlom a fiatal felnőtt kortól kezdve minden generációnak.

Füstös Erzsébet
hitoktató-lelkész, Győr–Szabadhegy



Bizonyoságtétel

A 2022. év számomra egy nagyon fontos mérföldkő, ami arra késztet, hogy egy kicsit megálljak, és ahogy a Szentírásban olvassuk: „Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened az Úr” (5Móz 8,2). Néhány hét múlva betöltöm az 50. életévemet, és ha visszatekintek fél évszázados életemre, hála, öröm és megelégedés fogalmazódik meg bennem. Hála, hogy az Úristen már kisgyermekként olyan családdal ajándékozott meg, amiben szeretetre, összetartásra, tiszteletre, kitar-tó munkára, alázatra és mindenekelőtt hitre neveltek. Gyermekkorom nagy részét Kupon töltöttem, az ottani templomhoz,

gyülekezethez és az istenfélő nagyszüle-imhez vezetnek vissza az emlékeim. A kupi hittanórák, a konfirmálkodásom, gyüleke-zeti alkalmak, ünnepek az évek előreha-ladtával egyre nagyobb jelentőséggel bírnak az életemben. Akkor ezek voltak az első lépések, az első kis magok a hitéle-temben, a jó Isten általi elhívásomban. Ma ezek a legmélyebb gyökereim. Azóta nagyon sok minden történt az életemben, 30 évvel ezelőtt munkavállalóként is az egyház szolgálatába álltam a Dunántúli Református Egyházkerület Tudományos Gyűjteményeiben. 30 év nagy idő egy munkahelyen. Visszatekintve ma már

tudom, hogy akkor hívott el igazán mennyei Atyám egy olyan útra, amin felnőttként lépésről-lépésre vezetett, úgy, hogy mindig éppen csak az előttem lévő keskeny utat mutatta meg, de mindig jó irányba terelt. Hálás vagyok ezért a több évtizedes útért, ami egyben a hitemben való növekedésemet, megerősödésemet is jelenti a mai napig. Úgy érzem az elmúlt 30 év alatt a magocska szárba szökken, megerősödött, virágot hozott és mára termőre fordult. Hálával és megelégedéssel tölt el, hogy a Pannonia Reformata Múzeum vezetője, keresztyén értékeink őrzője, továbbadója lehetek. Pápai gyülekezetemben presbiterként szolgálhatok, családommal együtt egy második otthonra, még nagyobb családra találtam. Férjemmel ugyancsak 30 évvel ezelőtt kértük házasságunkra Isten áldását, melynek gyümölcseként 3 csodálatos – ma már felnőtt – gyermekünk született, sőt mára 2 kis unokánk által a nagyszülői örömeket is megélhetjük. Ha visszatekintek „az egész útra”, volt benne minden: bizonytalanság, betegség, tanulás, öröme, nehézségek, sikerek, sok-sok munka, foházkodás, de mindenekelőtt áldás. Ma már tudom, hogy a nehézségekkel és az akadályokkal is csak

tanított, nevelt, nyesegetett az Úristen. Ma már vannak dolgok, amiket, ha nem bírok saját erőmből megvalósítani, rábízom, imádkozom érte, és hagyom, hogy az Ő Szentlelkének munkálkodása által oldódjanak meg. És mindig megoldódnak! Hiszek benne, ahogy kedvenc református énekem is megfogalmazza:

*„Ki Istenének átad mindent,
bizalmát csak belé veti,
azt csudaképpen őrzi itt lent,
ínség, baj közt is élteti.
Ki mindent szent kezébe tett,
az nem fővényre épített.”*
(RÉ. 274.)

A jövőbe tekintve pedig ugyanennek az énekünknek a befejező versszaka jelenti számomra az életvezetést:

*„Zengj hát az Úrnak és járd az utat,
mit éppen neked ő adott,
a mennyből gazdag áldást juttat,
s majd Jézus ad szép, új napot.
Ki benne bízik és remél,
az mindörökké Véle él”.*

Szívből kívánom, hogy életkortól függetlenül, minél többen találjanak rá erre az útra!

***Halászné Kapcsándi Szilvia
presbíter, Pápa***

*Mert szívvel hiszünk,
hogy megigazuljunk,
és szájjal teszünk vallást,
hogy üdvözlünk. (Róm 10,10)*

Munkám során többször elem kerültek a gyűjteményünk különleges darabjai, a pecsétnyomók. Ezek a kicsi vésett eszközök nagyon sok üzenetet hordoznak. A rájuk vésett szimbólumok, jelek utalnak a tulajdonosukra, felhasználási területre, a korra stb.

De mik is ezek a pecsétek? Pecséteket vagy teljes nevükön pecsétnyomókat már az ókorban is használtak. Többféle szerepük volt akkor is, és van ma is: tulajdonjogot igazolnak, okiratokat hitelesítenek, illetve törvényesítenek. Régebben képek, szimbólumok szerepeltek csak rajtuk, később már betűket és számokat is rájuk véstek. A gyűjteményünkben található egyházi pecsétnyomók szimbólumokban gazdagok. A leggyakoribb jelkép a zászlós bárány, de gyakori a csillag, a galamb, a kehely motívum is.

És mindez hogyan kapcsolódik a pünkösdhöz? Kiállításunkban van egy pecsétnyomó, amely éppen a pünkösdi történetet jeleníti meg. Pünkösd az egyik legkevésbé értett ünnepünk. Sok olyan „eleme” van, amelyeket emberi ésszel fel nem foghatunk. Talán emiatt is, kevés egyházművészeti tárgy kapcsolódik ehhez az ünnephez.

Egyházkerületünk Püspöki Hivatalának egykori pecsétje viszont éppen ezt ábrázolja. A pecsétnyomó vörösréz

készült. 3 cm átmérőjű és kör alakú, azaz akkora nagyjából, mint egy ötvenforintos pénzérme. A szélén körben felirat olvasható: A DUNÁNTÚLI EV. REF. PÜSPÖKI HIVATAL. A közepén pedig a Szentlélek kitöltését ábrázoló kép látható. Az imádkozó tanítványok feje felett megjelennek a lángnyelvek, melyek a Szentlelket megtestesítő sugarakkal körülvett galambból szálltak alá. A pecsétnyomó – gyűjteményünk többi darabjával egyetemben – valódi kézművesremek.

Füstös Gáborné
múzeumi munkatárs
Pannonia Reformata Múzeum





Pünkösdi foglalkoztató

A circular arrangement of 63 letters and symbols, including Latin, Greek, and Cyrillic characters, used for a linguistic puzzle. The characters are arranged in a circle, with some appearing multiple times. The characters include: 27 Z, 26 S, 28 E, 25 N, 29 R, 24 E, 12 B, 11 K, 13 E, 10 N, 30 E, 23 T, 14 A, 9 U, 32 E, 31 T, 22 S, 8 V, 33 T, 34 E, 21 I, 15 R, 7 I, 35 A, 16 A, 6 Z, 36 N, 37 E, 20 Z, 5 S, 38 K, 19 A, 17 D, 3 R, 2 E, 39 U, 40 N, 18 T, 4 T, 63 L, 1 m, 47 T, 46 O, 41 K, 61 T, 62 A, 48 T, 45 T, 42 A, 59 A, 60 L, 44 A, 43 D, 57 E, 58 K, 49 S, 50 Z, 54 L, 55 E, 56 L, 51 E, 53 T, 52 N.

[illegible]

Fejtsd meg a jól ismert pontösszekötő rejtvényt! Bár egy kis érdekessége van: nemcsak a pontokat kell a megfelelő sorrendben összekötni, hanem a hozzájuk tartozó betűket is fel kell jegyezni az alatta látható négyzetrácsba a megtalálás sorrendjében.

Ha jól dolgoztál, egy pünkösdi örömhírt kapsz megfajtásul.

Füstös Gáborné



Megjelenik évente 4 alkalommal.

Felelős szerkesztő:
Márkus Mihály esperes

Szerkesztő:
Sárközi Gergely Antal

Technikai szerkesztő:
Füstös Gábor

Szerkesztőség címe:
szigetek.papaiem@gmail.com

**A cikkek szerzői maguk vállalnak felelősséget
a cikkeik tartalmáért.**